

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **D. H. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 7. 2018, čj. MV-53545-5/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 2. 2020, čj. 30 A 179/2018-47,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 2. 2020, čj. 30 A 179/2018-47, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 2. 7. 2018, čj. MV-53545-5/SO-2018, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti částku 26 456 Kč k rukám advokáta Mgr. Petra Václavka **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) rozhodnutím ze dne 28. 3. 2018 zrušilo žalobci povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a stanovilo mu lhůtu k vycestování. Žalovaná

zamítla odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 2. 7. 2018. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil žalobou, kterou krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalované a replika žalobce

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítl, že se krajský soud nevypořádal s aktuálním vývojem judikatury týkající se § 174a zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel poukázal na nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do svého soukromého života již v odvolání. Správním orgánům bylo spolehlivě známo, že stěžovatel má oprávnění k trvalému pobytu v ČR od roku 2006 a že zde má rodinu. Stěžovatel opustil území států EU jen na krátký čas v poměru k délce pobytu v ČR. Krajský soud námitku nepřiměřenosti odbyl konstatováním, že stěžovatel nevyužil možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod klade povinnost správnímu orgánu, nikoli účastníku řízení. Krajský soud v tomto ohledu pouze přisvědčil argumentaci správních orgánů, což se přičítá rozsudku NSS ze dne 27. 6. 2007, čj. 3 As 4/2007-58.

[3] Krajský soud taktéž nedostatečně zdůvodnil odmítnutí námitek vztahujících se k neuznání dokladů o studiu a neprovedení výsledku žalobce.

[4] Dále stěžovatel namítl, že se krajský soud i správní orgány měly zabývat tím, zda žalobce v zahraničí studoval a zda jeho studium lze považovat za závažný důvod pro dlouhodobou nepřítomnost na území EU ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Uvedené ustanovení presumuje, že tomu tak je. Krajský soud se nemohl řídit pouze zákonnou definicí v § 64 zákona o pobytu cizinců.

[5] Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu, jakož i rozhodnutí správního orgánu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaná odkázala na závěry uvedené ve svém rozhodnutí a k posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého života stěžovatele na judikaturu správních soudů, z níž plyne, že správní orgány nemají povinnost při postupu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců provádět test přiměřenosti.

[7] Žalovaná navrhla kasační stížnosti zamítnout.

[8] Stěžovatel v replice stručně zopakoval tvrzení uvedená již v kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovateli bylo dne 27. 4. 2006 uděleno povolení k trvalému pobytu na území ČR. V průběhu řízení o žádosti o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v EU ze dne 17. 7. 2017 ministerstvo zjistilo,

pokračování

že stěžovatel pobýval v období od 17. 7. 2012 (resp. od 8. 7. 2010) do 11. 3. 2014 ve Vietnamské socialistické republice. Na základě tohoto zjištění správní orgán zahájil se stěžovatelem dne 23. 12. 2017 řízení o zrušení trvalého pobytu. Dne 17. 1. 2018 zástupce stěžovatele nahlédl do správního spisu. Dva dny poté zaslal ministerstvu omluvu z výsledku stanoveného na den 22. 1. 2018 s odůvodněním, že se dosud nemohl seznámit se správním spisem. Ministerstvo na to reagovalo výzvou k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, v níž zároveň sdělilo, že odůvodnění v omluvě je lživé, a proto k ní nepřihlédlo. Zástupce stěžovatele se dne 31. 1. 2018 seznámil s podklady a sdělil, že se k nim vyjádří do 10 dnů, což neučinil. Ministerstvo opakovalo výzvu k seznámení s podklady dne 20. 2. 2018. Zástupce stěžovatele se s nimi opět seznámil a zase uvedl, že se k nim vyjádří, což neučinil. Teprve v odvolání zástupce stěžovatele vysvětlil, že omluva z výsledku byla důsledkem administrativního nedopatření, neboť zástupce stěžovatele se seznámil se správním spisem dne 17. 1. 2018 v Karlových Varech, ale než tuto informaci předal kanceláři v Praze, jiný pracovník advokátní kanceláře zaslal dne 19. 1. 2018 dotyčnou omluvu ministerstvu.

[11] Stěžovatel rovněž až v odvolání začal tvrdit existenci závažných důvodů, pro které pobýval mimo území států EU ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců; na jejich podporu předložil dokumenty potvrzující studium v zemi jeho původu, konkrétně:

- diplom vydaný ředitelem Hanojské univerzity tělesné výchovy a sportu dne 10. 7. 2012 (v oboru: Fyzická výchova, forma školení: pravidelně),
- osvědčení o úrovni sportovce vydané ředitelem Hanojské univerzity tělesné výchovy a sportu dne 11. 7. 2012 (ročník: 2009 – 2012, v oboru: Fyzická výchova; předmět sportu: badminton),
- osvědčení základní odborné vydané ředitelem Vyšší školy cestovního ruchu Hanoj dne 5. 7. 2013 (studijní doba: 9. 2012 – 7. 2013, studijní obor: Zpracování techniky na vaření) a
- potvrzení vydané ředitelem Vyšší školy cestovního ruchu Hanoj dne 28. 2. 2014 (studijní doba: 10. 2013 – 2. 2014, studijní obor: Péče o krásu).

[12] Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je „studium“ zahrnuto do demonstrativního výčtu případných vážných důvodů, kterými může cizinec ospravedlnit pobyt mimo území států EU nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, a tím se vyhnout zrušení povolení k trvalému pobytu.

[13] Podle § 64 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se studiem rozumí *střední vzdělávání a vyšší odborné vzdělávání v oborech vzdělání ve střední škole, konzervatoři nebo vyšší odborné škole, zapsané do rejstříku škol a školských zařízení, a studium v akreditovaných studijních programech na vysoké škole.*

[14] Ze systematiky zákona o pobytu cizinců vyplývá, že citované ustanovení se vztahuje zejména k přechodnému pobytu na území (hlava III uvedeného zákona); hlava IV zákona o pobytu cizinců, upravující trvalý pobyt, speciálně nedefinuje význam pojmu

„studium“ ve vztahu k trvalému pobytu. Proto je nutné pro výklad pojmu „studium“ ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců obdobně použít § 64 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2019, čj. 2 Azs 204/2018-40, bod 35). Námitky stěžovatele v tomto směru vznášené tedy nejsou důvodné; krajský soud správně přihlédl k § 64 zákona o pobytu cizinců při posouzení studia stěžovatele v zahraničí.

[15] Žalovaná k doloženým dokumentům o studiu uvedla, že neprokazují studium ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců. Pokud by jej prokazovaly, nejedná se (vyjma čtvrtého z dokumentů) o dokumenty dokládající přípravu na budoucí povolání, neboť se týkají jiného oboru, než ve kterém stěžovatel podle živnostenského listu podniká. Zároveň dokumenty neosvědčují závažné důvody nepřetržitého pobytu mimo EU (str. 7 rozhodnutí).

[16] Krajský soud se otázce existence závažných důvodů ve formě absolvování studia v zahraničí věnoval podrobněji. Uvedl, že stěžovatel byl povinen prokázat, že úroveň jeho vzdělání je srovnatelná s úrovní, která je pro ČR stanovena v § 64 zákona o pobytu cizinců. Jde-li o skutečnosti bez větších obtíží ověřitelné, postačí k jejich prokázání diplom nebo osvědčení; jedná-li se o skutečnosti méně známé a ověřitelné (jako ve stěžovatelově případě), je třeba je doložit např. studijním programem. Stěžovatel však v této věci neprokázal, že je jeho vzdělání srovnatelné s úrovní, která je pro ČR stanovena v § 64 zákona o pobytu cizinců, a že forma vzdělání vyžadovala jeho nepřetržitý pobyt ve Vietnamu.

[17] NSS konstatuje, že neurčitý právní pojem „závažné důvody“ podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců musí mít vztah k cizinci, o jehož povolení k trvalému pobytu se jedná. Tento vztah NSS chápe tak, že zde existuje určitá skutečnost (závažný důvod), která cizinci buď objektivně brání opustit zahraničí (např. povodeň), nebo která pro něj představuje svou povahou velmi silnou vnitřní motivaci setrvat v zahraničí nepřetržitě i po dobu překračující 12 měsíců. Že se jedná ve druhém zmíněném případě o velmi silnou motivaci, musí být objektivně pochopitelné (viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 Azs 306/2014-50, bod 18). K tomu NSS pro srovnání dodává, že již ve svých dřívějších rozhodnutích dovodil, že např. studium na základní a střední škole nelze považovat za závažný důvod ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona (viz rozsudky ze dne 31. 1. 2019, čj. 2 Azs 204/2018-40, body 36 a 38, ze dne 20. 12. 2017, čj. 2 Azs 353/2017-29, bod 23, či ze dne 24. 10. 2017, čj. 8 Azs 117/2017-47, bod 14).

[18] Podle § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

[19] Podle § 50 odst. 3 správního řádu *je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*

[20] Má-li ovšem správní orgán povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, i bez návrhu, nemůže

pokračování

se ohledně návrhů takové osoby na provedení dalších důkazů současně dovolávat § 82 odst. 4 správního řádu (viz rozsudky NSS ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS, ze dne 18. 5. 2017, čj. 9 As 154/2016-31, ze dne 25. 10. 2017, čj. 8 Azs 152/2017-31, nebo ze dne 20. 12. 2017, čj. 2 Azs 353/2017-29).

[21] Podle ustálené judikatury NSS v případě, že správní orgán ukládá povinnost, je nad rámec obecného pravidla o zjišťování skutkového stavu věci povinen zjišťovat i skutečnosti ve prospěch účastníka řízení. Správní orgán v tomto typu řízení nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 12. 2010, čj. 4 Ads 44/2010-132, ze dne 19. 6. 2014, čj. 2 As 52/2013-69, a ze dne 26. 10. 2017, čj. 5 Azs 56/2017-34). Vyšetřovací povinnost správního orgánu nicméně není bezbřehá. Svě meze nalézají zejména v konfrontaci se zásadou hospodárnosti řízení. Správní orgán není povinen sám iniciativně vyhledávat a prokazovat skutečnosti, o kterých by z povahy věci měl mít povědomí spíše účastník řízení a jejichž uplatnění by jemu zjevně bylo ku prospěchu. Na druhé straně to však neznamená, že v případě povědomosti o účastníku prospěšné skutečnosti by tuto měl správní orgán oprávněn opomenout, zamlčet či upozadit (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2017, čj. 2 Azs 115/2017-45).

[22] V projednávané věci stěžovatel v žalobě a v kasační stížnosti vytýkal nedostatečně zjištěný skutkový stav, a to zejména neprovedení svého účastnického výsledku.

[23] NSS souhlasí se žalovanou, že stěžovatel byl od zahájení správního řízení do vydání rozhodnutí ministerstva zcela pasivní (mimo nahlížení do spisu a omluvy z účastnického výsledku), neuvedl žádná tvrzení, nevyjádřil žádné stanovisko, nepředložil ani neoznačil žádný důkaz, neučinil žádný návrh, a to ani po opakovaném seznámení s podklady rozhodnutí. NSS se rovněž ztotožňuje se závěrem správních orgánů k omluvě stěžovatele z účastnického výsledku v řízení před stěžovatelem. Za situace, v níž stěžovatel své „*administrativní pochybení*“ v řízení před ministerstvem nevysvětlil, nebylo ani možné dojít k jinému závěru. Za tohoto stavu a zejména s ohledem na naprostou pasivitu stěžovatele skutečně ministerstvo nemělo pádný důvod k opakovanému předvolání stěžovatele k účastnickému výsledku. Potud jsou závěry ministerstva i žalované (potažmo krajského soudu) správné a v tomto rozsahu na ně NSS v podrobnostech odkazuje a pouze doplňuje, že za situace, v níž stěžovatel v řízení před ministerstvem nic nenamítal, nebylo ani povinností ministerstva vyzývat jej ke konkrétním sdělením (viz rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019, čj. 1 Azs 367/2018-34). Ministerstvo ostatně opakovaně umožnilo stěžovateli vyjádřit se k řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu (výzvy ze dnů 25. 1. 2018 a 20. 2. 2018). Stěžovatel však této možnosti, i přes opakované tvrzení, že tak učiní, nevyužil. NSS proto neshledává důvodnou námitku stěžovatele, že výkon práva seznámit se se spisovým materiálem byl sankciován ztrátou možnosti prokazovat skutečnosti při výsledku stěžovatele. Takový závěr nevyplývá ani z rozhodnutí žalované.

[24] Procesní situace se však zásadně změnila v souvislosti s podáním odvolání. V odvolání totiž stěžovatel uvedl konkrétní skutečnosti, v nichž spatřoval závažné důvody ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, pro které po danou dobu pobýval mimo území států EU. K těmto svým tvrzením stěžovatel předložil důkazy (výše uvedené

doklady o studiu) a navrhl provedení svého účastnického výsledku. Jistě lze stěžovateli vytýkat jeho předchozí pasivitu v řízení před ministerstvem. To však nemění nic na tom, že měla-li žalovaná povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, i bez návrhu (§ 3, § 50 odst. 3 správního řádu), nelze zohlednit § 82 odst. 4 správního řádu a žalovaná byla povinna se vypořádat se všemi důkazními návrhy stěžovatele, jak výše rozvedeno.

[25] NSS zdůrazňuje, že v projednávané věci je nutné rozlišovat mezi neprovedením účastnického výsledku stěžovatele v řízení před ministerstvem (zde jsou závěry správních orgánů správné) a nevyhověním důkaznímu návrhu stěžovatele na provedení jeho účastnického výsledku k novým tvrzením, která uplatnil až v odvolacím řízení.

[26] Žalovaná si ostatně této své povinnosti byla zjevně vědoma, neboť stěžovatelem předloženými listinami se zabývala a hodnotila je. Toto hodnocení je však přes snahu žalované nedostatečné již proto, že žalovaná pominula návrh stěžovatele na provedení jeho účastnického výsledku – s tímto důkazním návrhem, který stěžovatel poprvé vznesl až v odvolání (ministerstvo jej tedy ani nemohlo jakkoli posoudit), se nijak nevypořádala. Jinými slovy řečeno, žalovaná nedostatečně zohlednila změnu procesního stavu, který nastal v důsledku nově uplatněných tvrzení a důkazních návrhů v odvolání stěžovatele. S těmito novými tvrzeními a všemi důkazními návrhy se mohla a měla poprvé zabývat právě až žalovaná. Žalovaná sice nebyla ve smyslu § 52 správního řádu povinna důkazy navržené stěžovatelem provést, pokud však některé z nich neprovedla, bylo její povinností v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, proč tak neučinila. Tuto svou povinnost žalovaná ve vztahu k návrhu stěžovatele na provedení účastnického výsledku, který vznesl až v odvolání, nesplnila a omezila se pouze na hodnocení neprovedení účastnického výsledku v řízení před ministerstvem, které se ovšem nacházelo v jiné procesní situaci.

[27] Při hodnocení dokladů o studiu stěžovatele a rozhodování o návrhu na provedení jeho účastnického výsledku dále žalovaná pouze uvedla, že tyto dokumenty neprokazují studium ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se však v tomto směru omezila pouze na uvedené negativní konstatování, které nijak nerozvedla, zejména nerozvedla, z jakých konkrétních důvodů se o studium ve smyslu citovaného ustanovení nejedná, proč studium dokládané stěžovatelem nesplňuje kritéria tohoto ustanovení. Za situace, v níž nebyl proveden účastnický výsledek stěžovatele, je také z pohledu NSS předčasné hodnotit, zda se v případě studia stěžovatele jednalo o přípravu na budoucí povolání (výpis z živnostenského rejstříku, z něhož žalovaná při tomto hodnocení vycházela, může mít jen částečnou vypovídací schopnost o záměrech stěžovatele ve vztahu k jeho budoucímu povolání). Závěr, že doložené doklady neodůvodňují závažné důvody nepřetržitého pobytu delšího 12 měsíců mimo EU, pak žalovaná nijak blíže nerozvedla.

[28] Měla-li žalovaná pochybnosti o významu předložených dokladů o studiu, což je zejména s ohledem na uvedené studijní obory pochopitelné, měla stěžovateli umožnit, aby objasnil závažnost důvodů, pro které bylo nezbytné jeho setrvání ve Vietnamu za účelem studia těchto oborů, popř. aby také objasnil povahu těchto studií z pohledu § 64 zákona o pobytu cizinců. Jinými slovy (a ve smyslu výše uvedené judikatury) měla zjistit, zda na straně stěžovatele existovala velmi silná a objektivně pochopitelná motivace, kvůli níž stěžovatel pobýval mimo EU. Učinit tak mohla právě nejlépe jeho výsledkem, během

pokračování

něhož by stěžovatel objasnil účel studia v zahraničí, jeho povahu a souvislost s jeho budoucím výkonem práce.

[29] NSS má tedy za to, že žalovaná především pochybila, pokud nezdůvodnila, z jakých důvodů nevyhověla důkaznímu návrhu stěžovatele na provedení jeho výsledku. V důsledku uvedeného rovněž nedostála své povinnosti zjistit dostatečně skutkový stav věci, neboť se řádně nezabývala důkazy navrženými stěžovatelem a především dostatečně nezdůvodnila své závěry ohledně studia stěžovatele v zemi původu, čímž své rozhodnutí rovněž zatížila nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[30] Z uvedeného je zřejmé, že již krajský soud měl z těchto důvodů rozhodnutí žalované zrušit a vrátit jí věc k dalšímu řízení.

[31] K otázce nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života stěžovatele ministerstvo stručně zmínilo, že k zásahu nepřihlíží, protože se jedná o řízení podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizince (str. 3 rozhodnutí). Ke shodným závěrům dospěla i žalovaná (str. 6 – 7 rozhodnutí). Krajský soud se proti těmto závěrům vymezil a s odkazem na bod 13 rozsudku NSS ze dne 12. 12. 2019, čj. 10 Azs 310/2019-32, konstatoval, že stěžovatel „*nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy nenamítal, žalovaná nepochybně, jestliže se za zmíněných okolností přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce blíže nezabývala*“.

[32] NSS se s právě uvedenými závěry krajského soudu ztotožňuje. Ze správního spisu nevyplývá, že by stěžovatel uplatnil námitku nepřiměřenosti uvedeného zásahu, jakkoli to tvrdí v kasační stížnosti. Stěžovatel v odvolání pouze uvedl, že „*[v]ěškeré okolnosti v souvislosti s posouzením přiměřenosti jsou pak naprosto účelově vykládány v neprospěch účastníka řízení a správní orgán naprosto ignoruje skutečnosti svědčící v jejich prospěch a nijak se jimi dále nezabývá*“. Tento argument ovšem stěžovatel vznesl v souvislosti s nedostatečně zjištěným skutkovým stavem, nikoli ve vztahu k námitce neposouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány tedy neměly povinnost se touto otázkou zabývat.

[33] K námitce stěžovatele, že krajský soud pouze převzal argumentaci žalované, NSS uvádí, že krajský soud své závěry ve vztahu k otázce nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života stěžovatele srozumitelně odůvodnil, uvedl vlastní argumentaci a důvody, na základě kterých rozhodl. Nejednalo se tedy o situaci, kdy by soud pouze mechanicky převzal argumentaci správního orgánu, aniž by vysvětlil, proč tak učinil.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] NSS shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku přistoupil také ke zrušení napadeného rozhodnutí žalované [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení

s § 78 odst. 1 s. ř. s.]. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. pak vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

[35] V závislosti na dalším průběhu řízení žalovaná především zváží provedení účastnického výsledku stěžovatele (popř. zdůvodní, z jakých důvodů k jeho provedení nepřistoupila) a v novém rozhodnutí blíže objasní, z jakých konkrétních důvodů má za to, že v případě stěžovatele se jednalo či nejednalo o studium, za obdobného použití § 64 zákona o pobytu cizinců, a zda se s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem v této věci jednalo o závažné důvody nepřetržitého pobytu stěžovatele mimo území států EU.

[36] NSS rozhodně nevylučuje, že v dalším řízení žalovaná opětovně dospěje k závěru, že tvrzené důvody nepřítomnosti stěžovatele nespádají pod neurčitý právní pojem „závažné důvody“ ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Nicméně je nezbytné řádně zjistit skutkový stav a náležitě odvolací námitky stěžovatele vypořádat.

[37] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel měl úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i kasační stížnosti. NSS je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení.

[38] V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatele soudní poplatek, odměnu a hotové výdaje zástupce, který učinil tři úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby ze dne 1. 8. 2018 a účast na jednání dne 12. 2. 2020; § 1 odst. 1, § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif], a to v hodnotě 3 100 Kč za každý úkon právní služby, celkem tedy částku 9 300 Kč. Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 900 Kč (3 × 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce je plátcem DPH, proto se náklady řízení zvyšují o částku 2 142 Kč odpovídající sazbě 21% DPH. Odměna a hotové výdaje zástupce činí 12 342 Kč, soudní poplatek za žalobu 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku 1 000 Kč; celkem tedy náklady řízení o žalobě činí částku ve výši 16 342 Kč.

[39] V řízení o kasační stížnosti pak zástupce stěžovatele učinil jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v hodnotě částky 3 100 Kč. Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 300 Kč. Tyto náklady se dále zvyšují o částku 714 Kč odpovídající DPH. Odměna a hotové výdaje zástupce v řízení o kasační stížnosti tedy činí 4 114 Kč, k čemuž je třeba připočíst výši soudního poplatku za kasační stížnost 5 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku 1 000 Kč. Náklady stěžovatele v řízení o kasační stížnosti činí částku ve výši 10 114 Kč. NSS stěžovateli nepřiznal odměnu a hotové výdaje za repliku, jelikož v podání pouze zopakoval tvrzení uvedená již v kasační stížnosti.

[40] Žalovaná je proto povinna stěžovateli k rukám jeho zástupce uhradit náhradu nákladů soudních řízení ve výši 26 456 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 16. září 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu